

TARDA A LLERONA. Era un casament dels de sempre, sense arròs, amb el meu estimat mossèn com a mestre de cerimònies i la primera carta de sant Pau als cristians de Corint damunt la taula (*l'amor no passarà mai*).

Era el ritual del vestit blanc i el vel, de les corbates vermelles, les flors de la Roser, el vers infame i la bogeria de l'artista Ribó.

Ja havia començat la cerimònia quan ella va entrar a l'església de santa Maria

com una aparició, amb el cap ben alt i un somriure discret que amagava mil secrets. Va entrar lenta i segura, encara esvelta i deixant-se mirar. No duia anells, ni braçalets, ni rellotge, només un

collaret i unes arracades lluminoses, d'àmbar. El vestit era de color negre i d'una sola peça, llarg, de línies senzilles i amb un tall al cos-

tat que s'obria i es tancava i es tornava a obrir... a cada pas.

Si el vestit era elegant, més elegant

era la manera de portar-lo. Hi ha dones que poden ser boniques amb qualsevol drap, n'hi ha d'altres que, a més a més, saben ser-ho. El color de l'àmbar i el negre d'aquella roba eren una combinació perfecta, màgica, gairebé hipnòtica, d'un erotisme de vitrina.

El cabell gris i recollit, amb tons de plata, deixava al descobert tres xifres tatuades en un clatell suau. Al darrera, portava un escot vertiginós que oferia una esquena de pell torrada, d'aquelles que t'hi despenjaries una nit de foc de camp i guitarres espanyoles, un escot per caure a tomba oberta i sense por, una esquena per la que vendries l'ànima al PP i així po-

der mossegar-la ben sopat, amb una mica de nata sense sucre i dues maduixes.

I és que hi ha dones que en passar la cinquantena, quan tu hi vas elles ja tornen, i tenen la sensualitat impregnada a la pell, la saviesa dels anys a la punta dels dits i et miren com si sabessin el què penses, el què vols i el què diràs. Hi ha dones que quan et miren... si no ets un imbècil has de caure rendit als seus peus i convertir-te en el seu esclau de per vida.

Hi ha dones que són un imant i el què et fan sentir no és només ganes de viure, ni desig físic, el què sents per elles va molt més enllà de l'amor... potser és religió.

Collons, quin final!

I és que hi ha dones que en passar la cinquantena, quan tu hi vas elles ja tornen.

XAVIER SOLANAS

Els hotels vallesans amb bona ocupació

Com ja remarcàrem la setmana passada en aquestes pàgines, els entrenaments de la Fórmula 1 del Circuit de Catalunya, que compten amb una gran acceptació per part de tots els equips, possibiliten que els hotels més propers a aquest equipament esportiu (Hotel Ciutat, Hotel Granollers, Hotel Augusta...) hagin registrat una bona ocupació per uns quants dies, una bona notícia per a un sector que durant tot l'any ha d'esperar esdeveniments importants com aquest per tal d'augmentar el seu nivell de pernoctacions. La coincidència, però, d'aquests entrenaments de Fórmula 1 amb trobades especials com la que està tenint lloc a Barcelona en relació al Mobile World Congress, ha fet que alguns d'aquests establiments hagin perdut una bona oportunitat d'ocupar part o la totalitat de les seves habitacions, degut a la gran assistència de persones que han vingut d'arreu del món i que necessiten trobar allotjament més en-

telegrames

llà de la capital barcelonina.

Des del Gremi d'Hostaleria, l'Enric Gisbert manifestava fa uns dies (*Ràdio Granollers*) que seria bo per Barcelona i els sectors que es beneficien d'aquestes trobades tan especials que no hi hagués coincidència d'activitat i demanava (això sí, sent conscient de les dificultats de

la petició) que es tingui en compte això (també hi ha més sectors que ho reclamen) a l'hora de fer el calendari de les grans cites internacionals de Barcelona.

German Cequier president d'UDC de Granollers

El passat dijous, dia 21 de febrer, va tenir lloc a Granollers l'Assemblea Local d'Unió Democràtica. En el decurs de la trobada va ser elegit nou president de l'Assemblea Local en **Germán Cequier**, regidor de l'Ajuntament, en substitució de Carles Soldevila. Aquest deixa el càrrec poc després de més d'un any "per motius personals", segons ha manifestat ell mateix a *Revista del Vallès*.

El diputat del PSC, Román Ruiz, votà Sí

A aquestes altures de la setmana, ja és ben coneguda la postura que dimarts passat van mantenir els diputats del Congrés de Madrid per part del PSC en relació al dret a decidir en la votació que sobre aquesta qüestió es va fer per tal de donar suport a les resolucions de CiU i d'ICV. Entre els votants socialistes hi havia el diputat de Montmeló, **Román Ruiz**, que ocupa també el càrrec de Primer Secretari Comarcal del PSC del Vallès. Román, s'havia mostrat crític fa unes setmanes amb els seus companys de l'Agrupació Local del PSC de Granollers quan aquests van fer pública la seva postura favorable a una consulta sobre el dret a decidir. El text de la declaració del Congrés deia: "El Congrés dels Diputats insta al Govern de l'Estat a iniciar un diàleg amb el Govern de la Generalitat, amb l'objectiu de possibilitar la celebració d'una consulta als ciutadans i les ciutadanes de Catalunya per a decidir el seu futur".

DANI MATEO

El granollerí **Daniel Mateo** i Patau (1979) multiplica les seves actuacions i intervencions a la *Sexta* des de fa uns dies. Aquest periodista, actor, còmic, monologuista... treballa des de fa uns quants anys al programa *El intermedio* dirigit pel **Gran Wyoming**, en el qual intervé també la periodista granollerina **Sandra Sabatés**. Amb una llarga trajectòria professional (nosaltres vam tenir la sort de comptar en aquestes pàgines amb les seves crítiques de teatre tot just quan començà a fer els primers treballs) en **Dani Mateo**, nom artístic amb el qual és conegut, ha tingut una llarga trajectòria professional tot passant per diferents mitjans de comunicació: *TV3*, *Antena 3*, la *Sexta*...

Des del passat dia 16 de febrer, un nou projecte, la presentació del programa *El intermedio: Internacional Edition* el manté encara més ocupat que de costum. Un programa que segons el crític de televisió (*El Periódico de Catalunya*) **Ferran Monegal**, ofereix aspectes interessants. Quan les seves tasques li permeten, presenta arreu d'Espanya el seu nou monòleg *PK 2.0... que Dios nos pille confesados*, en el qual fa un repàs per alguns dels pecats capitals en clau d'humor... També és un col·laborador habitual de *El club de la comèdia*...

D'UNA CACA DE GOS

Dilluns passat, dia 25 de febrer, al carrer del Llorer de Granollers cantonada carrer de Ricomà, 8'15 hores del matí. Una senyora de mitjana edat camina pel carreró tot evitant trepitjar una caca seca de gos que hi ha al bell mig de la vorera/carrer. Fa un comentari crític en veu alta quan la deixa enrera. A pocs metres, al carrer del Ricomà, un escombriaire fa la seva feina tot recollint papers amb l'ajuda d'una escombra i un cistell.

Tot just quan la senyora passa pel costat del treballador de la neteja li diu: "Sisplau, podria recollir aquella caca de gos tan grossa que hi ha allà?". Resposta: "Senyora, no és la nostra obligació. Jo no tinc cap gos".